

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Embargo en de dieren

Emborg ging, voor het eerst in haar leven, helemaal alleen de wereld in. Ze wilde een verjaardagscadeau voor haar moeder zoeken. "Moeder is altijd zo aardig en goed", dacht ze.

Emborg ging op pad, een doek om haar hoofd geknoopt en een zakje in de ene hand en een paraplu in de andere ("Je moet altijd voorbereid zijn op regen", zei moeder altijd). Aan een touwtje om haar nek zat een muntstuk met een gat erin; "een gelukspenning" noemde moeder het. Het was het eerste geld dat Emborg ooit had gehad.

Kan ik er alles mee kopen wat ik wil?" vroeg Emborg.
"Oh ja, misschien wel", zei moeder, "als je geluk hebt."
Emborgs kleine kat volgde haar de hele weg naar het hek, wreef tegen haar aan en smeekte om met haar mee te mogen gaan.
"Miauw, miauw, ik wil ook gaan," zei de kat, maar dat mocht niet.

Daarna kwam het hondje van Emborg, kwispelend met zijn staart en alsof hij al zeker wist dat hij met haar mee zou mogen gaan.

"Nee, nee," zei Emborg, "jij en de kat moeten thuis bij moeder blijven terwijl ik weg ben, want jullie moeten op het huis passen."

"Poeh," zei het hondje, "ik ben degene die voor het huis moet zorgen. Als iemand hier komt, zal ik dat direct melden."

Dus nu ging Emborg op weg, nadat ze ervoor had gezorgd het hek goed achter zich te sluiten. Ze was nog niet ver gegaan toen ze een charmant geluid hoorde. Er kwam een jongen de weg op die op een fluitje blies.

"Kan ik dat fluitje van je kopen met dit muntstuk?" vroeg Emborg.

"Oh, je mag het wel voor niets hebben," zei de jongen, "en als je leert erop te blazen, zul je altijd blij zijn als je fluit."

"Dan blaas ik er elke dag op," zei Emborg terwijl ze het fluitje aannam. Ze vergat niet de jongen te bedanken, en ze maakte ook een mooie buiging. Ja, inderdaad, ze wist hoe ze zich moest gedragen, ook als moeder niet bij haar was.

Nadat ze de jongen had verlaten, kwam Emborg op een voetpad, en hier ontmoette ze een schaap en een lam. "Beh, beh," deden de schapen, en "beh" ging het lam, precies zoals zijn moeder. Emborg stopte om met hen te praten.

"Ik heb hier een muntstuk dat een gelukspenning is," zei ze, "en ik zou er graag wat wol voor willen kopen." "Oh, je mag de wol zo hebben, een hele zak vol," zei het schaap, "en als je een gelukspenning hebt, kun je die het beste zelf houden, want jij zult er meer aan hebben dan ik."

"Jij bent erg aardig," zei Emborg. "Nu zullen we nieuwe kousen en warme kleren hebben, moeder en ik, zodat we het niet koud zullen hebben als de winter komt. Dus dank je wel. Maar de zon staat hoog en ik moet opschieten."

Verderop kwam ze bij een grote koe die in een grasveld stond. "Boe, boe!" deed het dier. "Kom hier! Kom hier!"

Heb je ooit zoiets gezien! Er stond niet alleen een emmer verse melk maar ook een bak pas gekarnde boter, en bovendien wat room in een kom waarop stond "voor een klein meisje." Al deze dingen waren voor

Emborg, en ook weer zonder haar gelukspenning uit te geven, want de koe wilde de munt niet. Oh, wat smaakte de room zoet en heerlijk! Nadat ze het had gedronken, moest Emborg echt naar de koe toe gaan om haar te aaien en op haar

voorhoofd te krabbelen en vele malen "Dankjewel" te zeggen voordat ze zich verder haastte. Al snel kwam ze bij een hek, waarop een kip stond die uit alle macht riep:

"Tok, toktoktok, tok! Kijk eens naar mij, elke dag leg ik een ei. Tok, toktoktok, tok, pak mijn eieren maar, zoveel je wilt."

Naast het hek stond een mand gevuld met hele grote witte eieren. "Oh, wat een mooie eieren!" zei Emborg.

De kip bleef kakelen alsof hij nooit zou ophouden, maar Emborg bedacht dat ze zelf ook een beetje kippenpraat zou proberen, dus riep ze:

"Bedankt, bedankt, bedankt, moeder wil jou ook bedanken. Tok, toktoktok, tok"

Nu leidde het pad naar een oude weg, en daar ontmoette Emborg een geit. Hij had een mooie witte baard en twee mooie hoorns, en er hing een bel om zijn nek. De geit was erg vriendelijk. Voordat Emborg de kans kreeg om te vragen of hij iets te koop had, zei hij:

"Wil je wat geitenkaas? Op de weide boven op de berg is er al genoeg gemaakt, en het is rijk en goed, dat kan ik je wel vertellen. Ik zal snel wat van de lekkere kaas voor

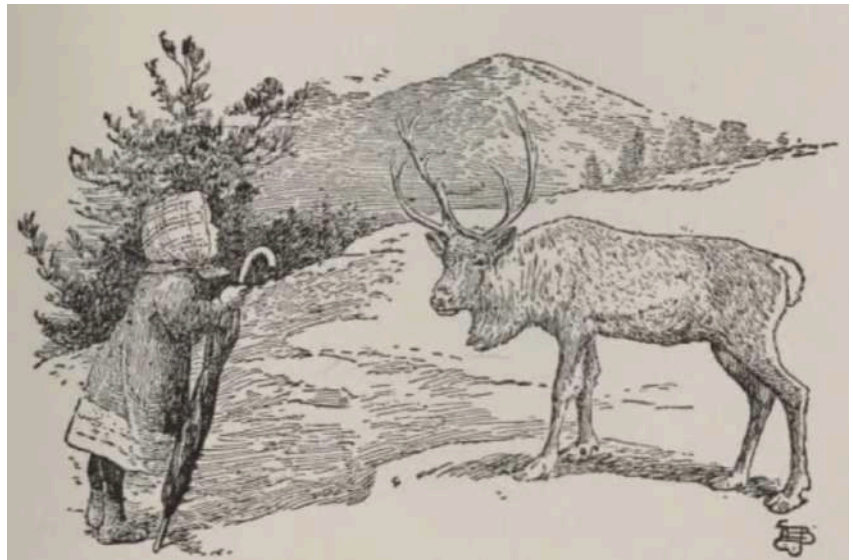
je halen, zonder dat je er met dat muntje om je nek voor hoeft te betalen.

"Bedankt. Dat is goedkope kaas," zei Emborg. "Het is goed dat ik je heb ontmoet. Oh, wat waren alle dieren toch lief!"

"Ik wil ook altijd aardig zijn," dacht Emborg terwijl ze wegliep.

Dat dacht ze! Voor haar op de weg stond een dier dat ze nog nooit eerder had gezien, en het had hoorns die zo groot waren dat ze zich zoiets nooit had kunnen

voorstellen. Maar Emborg was helemaal niet bang.

"Wie ben jij dat je zulke grote horens hebt? En waar kom je vandaan?" vroeg ze.

"Ik? Ik ben een rendier en ik woon meestal ver in de bergen, maar ik kwam hier om je te begroeten," antwoordde het rendier.

"Oh echt?! Ben je echt een rendier?" vroeg Emborg. Ja," zei het rendier. "Ik dacht ik vraag je of je deze hoorns van mij wilt hebben. Er kunnen messenhandvatten en lepels van worden gemaakt, en wat mij betreft, ik heb ze niet meer nodig, want elk jaar groeien er nieuwe hoorns op mijn hoofd. En aangezien jij een aardig klein meisje bent dat bereid is al je geld uit te geven voor een verjaardagscadeau voor je moeder, hoef je me niets betalen."

"Het lijkt me bijna te veel voor je om aan mij te geven, maar mijn dank is groot," zei Emborg; en terwijl ze verder sjokte, voegde ze er bij zichzelf aan toe:

"Ik geloof dat iedereen die iets weggeeft blij is. Moeder is dat, en de dieren lijken dat ook."

Tegen die tijd had ze zo ver gelopen dat ze zin had om te gaan zitten om uit te rusten. Er was aan alle kanten veel te zien en ze amuseerde zich met het kijken naar

de bijen en vlinders die rondvlogen in de felle zon. Er bloeiden veel bloemen in het gras bij de rots waarop ze zat, dus toen ze een tijdje had gerust, plukte ze een paar van de mooiste bloemen en maakte er een boeket van. Moeder zou zeker blij zijn met een bos mooie bloemen!

Maar nu was er een grote vraag in haar opgekomen. Hoe ter wereld kon ze al het goede dat haar was gegeven mee naar huis nemen naar haar moeder?

Op dat moment kwam er een paard langs. Emborg kon haar ogen nauwelijks geloven, maar – ja, wonder boven wonder – op zijn rug waren plotseling alle dingen geladen die de dieren haar hadden gegeven! Het paard zag er groot en sterk en vriendelijk uit, en het hinnikte vrolijk maar bleef toen stokstijf staan; en voordat Emborg wist wat er gebeurde, zat ze zelf ook op zijn rug! Toen ging ze naar huis, naar moeder, met de fluit, de boter en de melk, de geitenkaas, de eieren, de zak wol, de grote horens en de bos bloemen! Wel, denk daar maar eens over na!

